

J. n.

Nri Wähä

Salitus = Wirsti,

Sen

Muinen Suuresti Sunni-
oitettawan / Lawialda Cuuluisan
ta Corkiasti oppinen / Herran
Prowastin ja Kirko-Herran Ja
densalmen ja Bielaweden Seus
racunnisa.

Mag. HENRIC

HELSINGIUREN,

Päätetystä / sangen kistettä-
wästä waelluresta / ja autuallis-
sesta erosta tästä mailmasta 30.

Päiwänä elocuusa / Wuonna

1757.

Talonpojaldä MATTHIAS

REMEXELDÄ, Remexelän

Kylästä, Kirjoitettu samana Wuonna

1757.

Prändäty Suomen Niemen

LUKUSU.

†

†
66XCOX23

†

Esipuhe Runon Tawalla.

Eos ma saisin souten olla,
 Eli jaraisin jutella;
 Selittäisin Suomen Kjalan
 Wähäisen Walitus Laulun,
 Jonga olen äffön cuullut
 Miehen cuullun Cuolemasta,
 Edesmenneen erofta;
 Mut' on mulla mustat päiwät,
 Warsin waikia elämä,
 Muutoin wjellä tylsä muisto,
 Sijhen Kjalan Käänne Kehno
 Sekä pehme puhen parsi;
 Sill' en saanut opis olla,
 Käydä Coulun Cumparina:
 Tok' on Laulu laulettawa,
 Cuollut cowin Caitwattawa.

Woi SKRa! Woi Walittus
 Mies! Jer. 22: 18.

Jumala tekis! että minä olisin
 cuollut sinun edestäns! 2. Sam.
 18: 33.

+++++

The Walitus, Wirst.

KJeleni minun tekapi,
 Wjuni ajattelepi,
 Waikka suuvela surulla,
 Kuweta Runon teothon,
 Wielä Wirttä weisamahan,
 Jonga murhe muistuttapi

Saatta

Saattapi sanoma uusi,
 Cosca Cuulen Corwillani
 Sanomata surkiata,
 Ett on Cuollut cuulu HEDra,
 Waipunut se Mies walittu,
 Insalmen Iso Prowasti,
 Juuri julkinen Prowasti,
 Joca joutu taammayi
 Edemmäyi ennätteli,
 Meidän Väämme Väimenemme
 Oikia opin Isämme,
 Coo cuulu cunniasa,
 Coo corkia opisa,
 Cuulu tiedon Cuckulalla,
 Cuulu cunnian codisa
 Oli muiden ymmärtävä.
 Paras Pappein parisa,
 Kijettävä Kircon töisa,
 Menoisansa merkillinen,
 Sangen selvä Saarnasansa:
 Cuin se sattu Saarna töihin,
 Ei se puuttunut puheita
 Usioita arwaellut,
 Sanat sen satoja maroit,
 Toimi toisia enemmän,
 Vertauyet verrattomat,
 Muistomerkit muistettavat.
 Aina uutta, aina uutta,
 Parasta pani eteen,
 Laittoi läryt Lapsillengin,
 Warsin Wanhoja warotti
 Niitä muillen muistutella
 Cöhta ferrata Cõtona,
 Lapsillensa laulestella
 Verhellensä puhestella,
 Että ainakin asuisi
 Seas Sanancuulisitten
 Jumalan Se Sana selvä;

Joca jurtuiſt jalosti,
 Jbestänſä myös itäiſt,
 Casvun caunihin teiſt;
 Hyödyisen Hedelmän ſaiſt,
 Uſcon cautta kätkettynä,
 Syndämisiä Syndiſiſä.
 Tuin Hän kävi Pingerillä,
 Pitäjätä pitkin culli.
 Ei se aasia ajolla,
 Eikä juhta juremalla
 Väytellut, wainutellut,
 Cullenut ei Cojir reillä
 Maakatuilla matustellut
 Waeldanut wainuin canſa,
 Ei tullut tohulla taloon
 Kihumalla cartanſoon,
 Ei ſen Casvo cauhitellut,
 Eikä ſävy ſaihtellut
 Tuldua talon tupaan,
 Eikä wiſpynyt wihaſa
 Torumäſä toiſten canſa.
 Oli suurille ſuloinen,
 Puhutteli pienet lapset,
 Warsin Wanhoja racaſti,
 Piti huolen huonoiſtakin,
 Surcutteli ſairaita,
 Lohdutteli lembiäſti.
 Sitä ei wiina wiſwottämyt,
 Olwen juonto juoruttanut;
 Ei ſe Herceja halainnut,
 Ruſkiansa raiſeacellut.

S on Summaſa ſanottu
 Ehyeldä kauſattuna

Oli oikia Iſändä
 Hippacunnan euſtur Herra,
 Kihlacunnan kiwas Pappi
 Ceuracunnan wahwa Seinä,
 Seinä wahwa, Selwä neuwo

Ystioja aiwan tarika
 Sekä Seuran Sopiva
 Caunis cansakänmisesä
 Ystärwä ylähäisillen
 Alimmaisten aiwan armas,
 Matti racas rickailen,
 Köyhille sitä parempi
 Warsin wara waiwasille,
 Piti muistakin murhetta
 Huolda Herran huoneesta,
 Eaiken Kircon caunisteli,
 Paransi pyhimmän paican,
 Tapulingin taiten tietti,
 Kello Castarin corian
 Maalin eautta caunisteli,
 Että endisen siwuun
 Hancki fellow keltwollisen,
 Seuracunnan se hywäri.
 Sillä systä Seuracunnan
 Murehtipi monda miestä,
 Walittapi waimo cansa,
 Lapsat laulawat surusa,
 Jtke kyllä kyllitellen
 Jtke äänellä isolla
 Cosca culu cuolleeri
 Jättäneri jää hywästi.
 Ei wiel ylise muitten
 Muistu minun mieleeni,
 Jost on suurempi surumme,
 Murhen on sijt aiwan musta,
 Cosc ei corjannut Jumala.
 Ottanut omalla maalla,
 Mutta salli suuren waiwan
 Kirun kindiän Hänelle,
 Wiscaisi wihansa nuolet;
 Tusca tundupi jalasa,
 Waiwa pätä wanehtipi,
 Suru särkepi Sydändä,

Murhe mielä murtelepi,
 Zonga tähden sittä joutu
 Niincuin curja cuskemahan
 Wainvainen waeldamaan,
 Muorinensa matcustamaan
 Sekä Perhen pienemmäisen
 Keskellä kesa sydändä
 Otta culcuns Dulun cautta,
 Nuokin euusu Caupungihin
 Uina saamaan apua,
 Terweyttä tietämähän.
 Euin ol' halinnut halusta
 Toimen cansa toimittanut
 Idensalmen Seuracunnan
 Esimiehenä elänyt,
 Eari kymmend colme vuotta;
 Jkä päivät ilman alla
 Ynnä yhtehen lukien
 Wiisikymmendä ja neljä;
 Zopa joutupi Zumala
 Alwaramman armon cansa,
 Pstä päivästä pahoista,
 Teke warsin terweeri,
 Otta poses puolehensa,
 Corjaisi Jsan cotoon,
 Caupungisa euuluisasa,
 Sai sittä hautansa samasa
 Kircon caunihin ohesa,
 Siuus Sancti Johanneren;
 Siellä Herra siimateoon,
 Armostansa andacoon
 Lewon lembiän hänelle,
 Kewiät niin myöskin mullat.
 Maatarensä maan powesa
 Caunihisa Cammarisa
 Kivisesä kellarisa,
 Euhun ruummis cumialla
 Lahoman on lassettuna:

Ylhääll myöskin taivaassa,
 Paradisin parmailla
 Joucose Jumalan lasten
 Patriarchain parisa
 Opettainten ohesa
 Niwan Abraamin siwusa,
 Walittuin waya tilasa,
 Että ääres Engeleitten,
 Siellä Sielu iloiteaan,
 Niincuin päivä paistacaan,
 Tähtein tawall loistacoon,
 Isän ijäisen edesä
 Jalos Jesuxen ilosa,
 Rauhan rakaisa majoisa
 Niincuin täällä rauhäs ratti,
 Käytti kätens caickein cansa,
 Rauhan ridoista rakensi,
 Suosion sowitteli,
 Myöskin muiden nurjat mielet,
 Monda oikeuteen ojensi,
 Tundon Jumalan totuutti,
 Wäändeli pois wäärystä
 Ynsiästä ylöydestä
 Heran pelcoon hartast painoi,
 Nöyryteen notkisteli,
 Pahald' tjeldä palautti,
 Warsin waroitt' walehesta,
 Juuttan suuresta pahasta,
 Ahneudest angarasta,
 Käyhän pantti pitämästä,
 Warä woiitto pyytämästä,
 Hecumasta myös herätti,
 Oman tunnon oppimisen,
 Herran käskuin kätkemisen,
 Hywäin aruin harjoituxen,
 Woimallifest waicutteli,
 Dikiäll opill että eloll,
 Näitä näytti, näihin neuwoi,

Biivymätä wäsymätä,
Eekä palkast paisumata
Kijtoresta lehumata.

Symän sulle toivotuxen,
Eaunin kannan cans kijtoren
Sydämmeštän sywimmästä,
Ratki hartasta halusta
Wijnnein nyteen nydymme
Toinen toistam terwehdämme,
Eulewaska Duomiolla,
Suocon Jumala ilolla!

Jäs sijs Herrasa hywästi,
Meidän paras Paimenemme.
Herra palkas palkitcoon
Omas ain omistacoon!
Siunatcoon tääll' siemendänsi!
Holhotcoon myös hionettänsi,
Edensalmi Itkeköön
Eatkerasti caiwatcoon,
Ovin Isä oikiata
Prowastia mainittawa!
Halaitcon juur hartaasti,
Rukiolcon ratk' ahkerasti,
Että Herra Herättäisi,
Een siaan sowitzaisi,
Joca olis diwallinen,
Diwallinen ja omainen,
Eannost wesän caswattaisi,
Wanhan juuren wahwistaisi!
Lasten lapses lausucoon,
Mahdollisest muistacoon
Edensalmen ylistystä
HENRICH HELSINGIUSTA

